

Teatre lliure

© David Ruano

30/40 livingstone

creació i direcció

Sergi López i Jorge Picó

Teatre Lliure Montjuïc – del 31 d'octubre al 18 de novembre

30/40 Livingstone

creació i direcció **Sergi López i Jorge Picó**

intèrprets **Sergi López i Jorge Picó**

espai escènic **Jorge Picó i Sergi López** / il·luminació **Lionel Spycher** / música original **Òscar Roig** / vestuari i acompanyament escènic **Pascual Peris** / disseny del casc **Amadeu Ferré i Mas**

cap tècnic **Rubèn Taltavull** / producció executiva **Xochitl de León**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Setzefetges Associats S.L., Ring de Teatro i Temporada Alta - Festival de Tardor de Catalunya Girona/Salt**

espectacle en català

durada aproximada **90' sense pausa**

el 4/11 col·loqui amb la companyia després de la funció

sala adaptada / sistema d'anell magnètic per a persones amb discapacitat auditiva

horaris de dimarts a divendres a les 20:30h.
dissabte a les 21h.
diumenge a les 18h.

preus 30,25€/ 21,30€ (dimecres, dia de l'espectador) / 25,75€ amb descompte

Un home contemporani, xerraire i contradictori, forçosament insatisfet que decideix deixar-ho tot i marxar lluny en busca de grans aventures. Allà és trobarà amb un animal que li revelarà coses de si mateix.

30/40, Livingstone es va estrenar l'1 de desembre del 2011 al Teatre de Salt, en el marc del Temporada Alta – Festival de Tardor de Catalunya Girona/Salt.

30/40, Livingstone és un espectacle d'humor, tennis i antropologia. Un elogi a la dialèctica entre el gest i la paraula. Sergi López aporta la dicció i la contradicció, encarna els esdeveniments i les situacions de l'obra, els dona resposta amb la paraula o actuant en el silenci i Jorge Picó omple l'espai amb impressions corporals, records mímic, gestos i moviment. Aquest treball des de dos plans diferents produeix un desequilibri interessant. Ens movem entre la crònica i el relat de la fascinant trobada entre un animal (que reuneix les qualitats veritables i imaginàries de l'ésser humà) i un home que s'interroga sobre el seu comportament. Mirar, percebre, comentar, emocionar, posar-se preguntes, escoltar el silenci. És un estudi psicològic a través del gest i les actituds de certs comportaments: On anem quan caminem? Caminar, seure, estar estirat són posicions de l'home i l'animal, però també, com bé ens ensenya Elias Canetti en el seu llibre *Massa i poder*, són aspectes del poder: "L'orgull de l'home que està dret es funda en la sensació de ser lliure i no necessitar cap tipus de suport (...) qui porta llarga estona de peu manifesta certa capacitat de resistència." Resistència? Aquesta paraula ens ressona al Sergi i a mi: humor, riure i resistència són els eixos d'aquest espectacle. Perquè, senyors del públic i altres assemblees...

A què estem jugant? A tennis? Llavors la vida és una partida, la vida és competició, triomf i trofeu (qui sap si la cornamenta del nostre animal serà lliurada com trofeu un cop mort). Si vas 30/40, en tennis, vol dir que estàs a punt de perdre el joc, (o que has de donar la volta al resultat) Quines són les regles del joc? Hi ha la línia, que no es pot trepitjar. Hi ha una cadira on es pot descansar i des d'on també es pot planejar una revolució. En els jocs senars canviem de camp, com si ens convidessin a posar-nos al lloc de l'altre i a veure les coses des d'una altra perspectiva. Hi ha tot un batalló de gent al nostre servei: aplegapilotes, liniers, netejapistes, nois que et donen tovalloles i aigua. Mai no diuen res però segur que tenen la seva opinió del que està passant. I després hi ha l'àrbitre, que està al capdamunt i que sovint diu "time", temps ... temps, quant de temps ens queda? A nosaltres ens agrada jugar més en terra batuda que en herba; l'herba és per a les vaques. Juguem des del darrere, com el gran Bjorn Borg, i només anem a la xarxa per donar la mà al final del partit. Visca la terra batuda! València, la meva terra batuda. Joc, punt, mort sobtada, falta de peu... regles i més regles... Podem botar? Pel que sembla pertot arreu al voltant nostre s'estan produint canvis que suggereixen que tota la nostra forma de vida està passant ja a ser part de la Història, però estem lligats encara per la creença que el futur serà una versió millorada del present. I mentrestant, segueixen les festes, el còctel i les adulacions a la zona VIP dels tornejos de tennis, tot molt PeoPle. I la paraula que cada minut apareix en els partits, cridada des del més profund de la gola: "NO!" (En altres països "out", "fora") I

per què "no"? Qui va inventar les paraules? Per a què les usen? Per què hi ha paraules el significat de les quals desconeixem o que ja no signifiquen el mateix que abans? Poincaré diu que "*Si coneguéssim les lleis de la vida ens quedàríem parats de veure què senzilles que són*". Ens fascina la capacitat de l'humor de mirar les coses com si fos la primera vegada, trobar l'humor en un partit de tennis, mirar un animal i analitzar el seu comportament.

Les hores compartides amb l'animal es convertiran en un camí de revelació i d'autoconeixement per al nostre Livingstone, ja que moltes vegades quan parlem dels altres estem parlant de nosaltres. Ens importen els motius de la gent, però el que atrau l'ull en teatre és com ens comportem. Des de la seva privilegiada talaia, la mirada cap a l'altre, el nostre explorador descobrirà que el món és ple de regles i prohibicions. I que les prohibicions no es poden desobeir, o sí? Igual que desobeïa John McEnroe cada vegada que sentia la paraula "no". Ens atreu l'antagonisme (explorador *versus* animal, jugador *versus* jugador) i més ens atreu el conflicte ja que sense ell, no hi ha canvi social. No estem parlant de violència, de tirar pedres, de fabricar explosius, de cridar imbècil l'àrbitre, de tirar avall les tribunes des d'on s'asseuen els poderosos amb un martini a la mà, sinó d'humor. *30/40, Livingstone*, silenci, *quiet please*, silenci... comença el joc.

Jorge Picó

Sergi López i Jorge Picó: vides paral·leles

Sergi López i Jorge Picó es van conèixer a París l'any 1990, mentre estudiaven a l'escola del mestre Jacques Lecoq. Abans d'entrar en aquesta escola, Sergi ja havia tingut experiència amb el teatre de creació amb Toni Albà, i Jorge havia estudiat art dramàtic i filologia anglesa. A l'escola, Sergi coneix i col·labora amb Manuel Poirier, una complicitat que els du a fer vuit pel·lícules junts, entre les quals destaca *Western*, la pel·lícula que va fer que el gran públic el descobrís com a actor de cinema. Per la seva banda, va ser Philippe Genty qui va descobrir Jorge a la mateixa escola i el va incorporar a la seva companyia. La seva col·laboració va fructificar en espectacles que donarien la volta al món, com ara *Voyageur Immobile*.

Mentre, Sergi es va creuant amb directors com Stephen Frears, Miguel Albaladejo, Ventura Pons o Samuel Benchetrit, i va creant un estil d'actuació sincer i lliure. Jorge comença a compaginar els seus treballs com a actor de teatre amb la direcció d'escena gràcies a l'actor francès Damien Bouvet, amb qui crea tres espectacles per a tots els públics. Aquestes línies paral·leles es tornen a creuar a l'escenari complint-se el somni del seu mestre Jacques Lecoq, que era que els seus alumnes reinventessin la realitat en un teatre de creació viu i popular, lligat al misteri de la vida.

Sergi López

(Vilanova i la Geltrú, 1965)

Va estudiar interpretació al Teatre del Tret, i acrobàcia a El Timbal, a Barcelona. Del 1990 al 1992 es va instal·lar a París per estudiar a l'École International de Théâtre Jacques Lecoq. És allà on va iniciar la relació professional amb en Jorge Picó.

Des de llavors ha participat, entre altres, en els següents muntatges de **teatre**: 2005 *Non Solum. Llenties i marabú* d'Escarlata Circus. 1993 *Fins al fons*, dir. Toni Albà, Premi de la Crítica de

Barcelona. 1992 *Velcru Prupulsu*, d'Escarlata Circus 1991 *Malakas* d'Escarlata Circus. 1986 *Brams o la kumédia dels errors*, dir. Toni Albà. 1982 *Els Pastorets*.

En **cinema** va començar a destacar amb el director Manuel Poirier, amb qui va debutar interpretant un emigrant espanyol a França a *La petite amie d'Antonio* (1992). Amb Poirier coincidirà en múltiples ocasions durant tota la seva trajectòria professional, per exemple: *À la campagne* (1995), *Marion* (1997), *Western* (1997, nominat al premi Cèsar al millor actor revelació, i Premi del Jurat a la Secció Oficial de Cannes). Amb *Harry, un ami qui vous veut du bien* (2000), rep el Cèsar al millor actor protagonista, i el premi al millor actor europeu de l'any. Altres títols destacats de la seva filmografia són: *Lisboa* (1997) d'Antonio Hernández; *Une Liaison Pornographique* (1999), de Frédéric Fonteyne; *Dirty Pretty Things* (2002), thriller realitzat pel britànic Stephen Frears; *El laberinto del Fauno* (2006), de Guillermo del Toro; *Petit Indi* (2008) de Marc Recha; *Map of Sounds of Tokio* (2009) d'Isabel Coixet, o *Pa negre* (2010) d'Agustí Villaronga. El 2011 ha participat en *Les Turfistes*, de Fabien Onteniente; *Michael Kohlhaas*, d'Arnaud des Pallières; *Quartier Libre*, de Frederic Fonteyne; *Flamingo Dubaï*, de Delphine Kreuter i *La Proie* d'Eric Valette.

Jorge Picó

(València, 1968)

Actor, director i autor de teatre valencià, ciutat on va estudiar art dramàtic i filologia anglesa abans de traslladar-se a França el 1990, a l'École International de Théâtre Jacques Lecoq, on va conèixer i iniciar la relació professional amb en Sergi López.

Gran part de la seva carrera teatral es desenvolupa a França, gràcies a entrar a la Compagnie Philippe Genty i al seu espectacle *Voyageur Immobile*. Després compagina el seu treball d'actor de teatre amb la direcció, primer amb Damien Bouvet, amb qui va crear *Clown sur tapis de Salon*, *Chair de Papillon*, *Né i Vox*. Aquí ha dirigit *Pasionaria* per a Bambalina Titelles, premi teatres de la Generalitat al millor espectacle del País Valencià del 2001 i nomenat dos cops als premis Max 2001. Compagina la direcció amb l'escriptura. La seva última obra ha estat *S (Ese)*, estrenada a CNA de Mèxic DF per a la seva companyia Ring de Teatro, presentada també al Teatre Gerald W. Lynch de Nova York. I també tradueix teatre, juntament amb el professor Miguel Teruel de la Universitat de València. Del març del 2009 fins al juny del 2011 ha estat el Director Artístic del Teatre Principal de Vilanova i la Geltrú.

Ha participat com a **actor** a: 2008 *Un tramvia anomenat desig*, de Tennessee Williams, dir. Ester Nadal. 2005 *S (ese)*, de Jorge Picó i Haydeé Boetto. 2003 *Joe Zarate te necessita*, de Jorge Picó i Alfonso Amador, dir. Jorge Picó. *Antígona*, de Sòfocles/Anouilh, dir. Eusebio Lázaro. 1999 *La mala vida*, d'Alejandro Jornet i Jorge Picó, dir. Alejandro Jornet. *Androcles y el león*, de Bernard Shaw, dir. José Pascual. 1995 *Voyageur Immobile*, de Philippe Genty. 1993 *Scarecrow*. Creació col·lectiva, dir. Linus Tünstrom. / Ha estat **director** de: 2011 *El Príncep Felç*. Cia. La Baldufa. 2009 *On est pas d'ici*. Cie Luzzie Théâtre. 2007 *Vox*, de Damien Bouvet. 2006 *El amor del ruiseñor*, de Timberlake Wertenbaker. 2005 *Non Solum*, de Sergi López i Jorge Picó. *S (ese)*, de Jorge Picó i Haydeé Boetto. 2004 *La rebel·lió dels àngels*, d'Enzo Cormann. 2003 *Né*, de Damien Bouvet. 2001 *Chair de papillon*, de Damien Bouvet. *Pasionaria*, de Bambalina Titelles. 1998 *Clown sur tapis de salon*, de Damien Bouvet. / És **autor** dels textos teatrals: 2011 *El Príncep Felç*. Cia. La Baldufa. 2009 *On est pas d'ici*. Cie Luzzie Théâtre. 2005 *Non Solum*, de Sergi López i Jorge Picó. 2003 *Joe Zarate te necessita*, de Jorge Picó i Alfonso Amador. Dir. Jorge Picó. 1999 *La mala vida*, d'Alejandro Jornet i Jorge Picó. Dir. Alejandro Jornet. *Cualquier día nos verán soñar*. 1998 *Enciéndeme*. 1997 *Náufragos*.